

Fart, og i høi Sø vil den skarpe Udbygning bryde Søerne. Det kan vel tænkes, at Skibet under Skydningen vilde faae for stærk Bevægelse, dersom Skytet anbringes i Udbygningen; men naar der drages Omsorg for, at Skyts af hvør Kaliber anbringes langfflids, saaledes at Lovetten med Kanonen hviler paa selve Skibet, er det en Selsøftge, at Skytsens Affyring ikke vil foraarsage nogen usædvanlig Bevægelse. Planen er kun tænkt realiseret med Skibe, der ere forsynede med Dampkraft. Skibets Rigning tages ud; at derved vindes adffillige Fordele er indlysende, navnlig med Hensyn til Skibets Besætning, idet alt det Mandskab, som ellers paa Seilskibene ikke gjøre Tjeneste ved Batterierne, vil kunne undværes paa et bepantret Skib efter denne Plan. At Bepantningen paa den ansøgte Maade vil give Skibet større Dybgaaende er klart, men da, som sagt, Rigningen kommer bort, tilligemed en Deel af Besætningen med dens Gods og det dobbelte Seilmateriel, Seilskibene medføre, antages det, at den Byrde, Pantseret giver, ikke vil bringe Skibet til at stille usforholdsmæssigt dybt.

Idet omstaaende Tegning fremlægges for Offentligheden til Critikens Dom, maa jeg udtale, at det ikke er min Mening, at min Plan skal være den ene rigtige; jeg har kun, saavidt jeg formaaer, søgt at gjøre et Skridt fremad til at sætte vort Søværn i forsvarsdugtig Stand.

Fig. 1. Et Skibs Side, hvorpaa er anbragt en Spante af Udbygningen med Dæk og Pantserflimmerne. a. Skibets Side. b. 2 løbende Tømmer om Skibet, paa hvilke Spanterne hvile. c. Spanter. d. Planedæk. e. Skruer. f. Pantserplader. g. Skoddet til at lukke for Kanonporten. h. Ruller, anbragte i Skoddet g. i. En Pantserplade (som ligger dybere end h.), hvorpaa Skoddet g. har sin Vandring. k. Bjælkelag under Dækket og Batteriet. l. Fernforbind fra Pantseret ind paa Dæksbjælkerne. m. Et Spil til at vinde Skoddet g. op med. n. To Tapper paa Skoddet g., som skules under f.

Fig. 2. Et Skibs Grundrids, med Pantserudbygning.

Fig. 3. Et overflaaret Skib, med Pantserudbygning.

Stive, 18de Mai 1862.

S. Lyffe.

Fra det nordiske Studentermøde.

Rosenborg Have.

Nejpe er i sin Tid hin „tatte Forening af Ord og Toner“, hint romantisk-burleske „Eventyr i Rosenborg Have“, blevet imødeset med livligere Deeltagelse og større Spænding end i de sidste Dage Festen for „alle Deeltagere i Studentermødet samt et begrændset Antal Damer.“ Atter skulde den gamle Kongehave gjenlemme en flygtig Eventyrdrom, atter skulde Ord og Toner i tæt Forening følge brujende frem ved Foden af Hjerde Christians kronede Sommerfelt. Men atter kom ogsaa de podagrifflige Levnninger af den gamle Dr. Winter og leverede en lille Skjermbydel med den elstovsvarme Madam Sommer, og en nærvist Byge traf over Scenen strax ved Stykkets Begyndelse. Ikledestomindre spillede Farcen lystigt tilende og oplivede paa sin korte Vej til mangen fornøielig latter, mangen hjertelig Glæde. Nogle Tilstedeværende og flere Ikle-Tilstedeværende have vel haft Et og Andet at sige om denne Fest; men lykkeligtvis morede de unge Gjestes sig dog nok, berom herfter nejpe nogen Tvivl; og Det var dog vel ikke saa ganske uvæsentligt? Er det da værd at tænke paa det usforudseelige Uheld, at ovennævnte Regnbyge slukkede omtrent tohundrede Lampen? Kanter det Ulykken at tænke paa den ubetydelige Regningsfeil, at der i det Hele var op-hængt omtrent to Gange to tusinde Lampen for lidt? Dersom Maalet var, at vise vore Gjestes, hvor inderlig velkomne de vare, hvor gjerne derfor Alle, af hvad Alder, Høj og Stand nævnes kan, vilde omgaaes dem med Hjertelighed og Gemyt-lighed, hvorledes selv de unge Damer vare unge Piger nok til at aflægge det dagligdags Snortiv og vove sig en Smule udenfor den formelle Etikettes Deserttallerken — da blev Maalet ganske vist langfra forseilet. Og derfor vil denne Fest have efterladt en ikke svag Erindring i Gjesternes Sind; de vilde mindes et og andet Ord, de opfangede af Talerens Dufin; en og anden Sang, hvis Toner naaede deres Øre; en og anden Skaal, et tordnende Leve, et rungende Hurra. Men fremfor Alt vilde de ikke glemme den frie Glæde, den fordringsløse Munterhed; de vilde huske et venligt Haandtryk, en utvungen Spadseretur, bygget Arm-i-Arm gennem Damegangens smukke Perspektiv, en lystig Svingom under de magtige Kroner; og det Hele vil staa for dem som en smuk Ungdomsdrom, som et glad Eventyr i Rosenborg Have.

Normandsdalen.

Alting, hvor kongeligt! lige indtil den prægtige Torden-regn, som visse ikke styldes en eller anden lapet vand-vittig Luftsaand af lavere Rang og Magt, men tydeligt nok var selve Hans allerhøjeste Majestæt Jupiter pluvius's aller-højeste Omsavnelse til kraftigt Broderlys og indtrængende Velkomsthilsen. Hvor kongeligt! baade Hofbetjentene i de røde og Høfherrene i de grønne Dragter; hine med slunskende Knapper, disse med prangende Skjerner, hine foran, disse bagved „Ham Eder“, Alle havt fremmede ved denne

Gjesterering, Alle lige venlige, med lige sølstraalende Ansigter, som skinnede over den regubestrykte Blads. Hvor kongeligt! opfra Gjesternes Tusindtal til Tilfluerne og Tilfluerindernes utalte Rundtrede; ligesaa Garden, der stod Vagt, indtil Maden, hvis Afspærretthed den bevogete; ligesaa Anretningens Over-slod — selv medens den endnu var paa det Tørre — indtil Morstafens, Stemningens Overstrommen — selv da Gje-sterne strømmede ned under Bordene; ligesaa den deilige Sal eller rettere: Dal i Haven ved den skovkrandsede Sø, indtil den Glæde, som Alle sølte ved at være ved „Kongens Bord.“

Dette ingenlunde alene fordi Svenskerne for deres Ved-kommende altid med særdeles „vördnad“ stue Lyset i Thy-nens Nærhed; forbi atter Normændene med al deres hjærve Frihedssølelse og Individualitetsstoltbed dog søle sig uvil-kaarlig tiltrukne af den Hoffets Trylleagt, som de selv for det meste ere foruden; forbi endelig vi Danske ingen højere Personlighed kjende til endrægtigt at staae fast omkring end Frederik VII. Men ogsaa fordi det var Danmarks Konge, som — omgivet af Danmarks Thronfølger — gav og fik Hilsen til og af hele Nordens Ungdom. Fordi dennes Un-skers strenge Lovmæssighed derved yderligere godkjendtes. Fordi det var Majestæten's Datter, der idag ledjede den samme Færd, den samme Stræben, der igaar var hjuset af Hørsholms Bønder og Hillerøds Borgere.

Og det var Normandsdalen, der blev Vidne til denne Broderskabs kongelige Fæst; det var den Plet, hvor den danske Konseers Billeder af norske Mænd og Kvinder staae, opreiste af det samme Hjerstehus, der herskede over begge Lande og begge Folk; denne Dal, hvis Navn alt længst var et Vidne om den Enhed, der maatte dele sig for atter at gjenfinde sig selv rettelig, forklaret og større end nogen-sinde før.

Og det var i Fredensborg Have, at de nordiske Landes Ungdom samlede sig til fredelig Blomstren; i Haven ved dette Slot, Mindesmærket om Enden paa den store, den største nordiske Krig, hin Krig, der „haade givet Anledning til mangen glimrende Heltedaa, men hvori Norden havde sønder-revet sine egne Indvolde, og kun Tattenaboer i Æst havde vundet nogen virkelig Fordeel“; hin dyre Kæpenge for en silbig Fremtid; hin Kamp, hvis Ulykker dog affødte idet-mindste een stor Lykke for Danmark: Gjenherhvervelsen af det danske Kronland fra Kongeaen til Eiderstrømmen, en Lykke, som Danmark først langt om længe har lært ret at skatte, ret at ville have; derfor ogsaa, som det nu er slaaet fast — og en ikke ringe Nagle hertil var selv denne Fæst — en Lykke for hele Norden fra Nordhavet og Aandskævet til „terminus imperii Romani“ — sønden om Thyrs's sunkne og gjenopstaubne Børn.

Den 28de Juni

er en Glædesdag for Mange i vort Fædreland, mest dog maastee for en talrig Skare af Hovedstadens fattige Beboere; thi det er Enkedronning Caroline Amalies Fødselsdag. Hvor-mange Hjertes hun end vandt over hele Landet, hjærest blev hun vist for de Mange, hun i Nordens Time rakte en hjælp-som Haand, og for den Skare fattige Børn, som i Løbet af en Menneskealder har nydt Godt af hendes Afsyn og af hen-des Skole; det kan vel være, at Afsyret og Skolen mere end noget Andet vil bevare hendes Navn i velsignet Ihukommelse blandt de ædle danske Dronninger. Allerede 1829 stiftede hun det Afsy, hvor 130 Børn under 7 Aar modtage den første Underviisning. Men dermed kunde hendes moderlige Hjerte ikke staae sig til No. Da hun engang paa en Reise hjørte over den jydskede Heide, hvor det gif saa langsomt ad de saubede Veie, ja! den Tanke hende ind, at gjøre Noget for den opvoxende Ungdom, og navnlig om muligt at bi-drage til, at de Børn, som under hjærlig Pleie havde mod-taget den første Underviisning paa Afsyret, ogsaa senere kunde blive oplærte i samme milde Haand. Med Bistand af nu-værende Biskop Grundtvig og Pastor P. Nordam stiftede hun da 1841 Afsy-Skolen, som nærmest er bestemt til at optage baade Dreng og Piger, der gaae ud fra Afsyret, samt at beholde dem til deres Confirmation. Den har Pladser til flere Børn end Afsyret og er bleven ledet af Børdrene P. O. og S. Wøien; den første er endnu saavel Skolens som Afsyrets Forstander. Men for at see hele Betydningen af denne Stiftelse, maa man vel lægge Mærke til de Ting, hvori denne Skole ad-fæller sig fra de almindelige. For da først at nævne det Mindste, saa giver den baade Dreng og Piger Underviisning i Haandgjerning, hvad der vistnok hertilkauds er meget sjæ-vent, medens man i England oftere har gjenneført det og seet megen Frugt deraf. Det Vigtigste er derimod, at Dron-ning Caroline Amalies Afsy skole er en saadan, „hvor de fat-tigste danske Børn lærte med Lyst at kjende deres Folk og Fædrene Land og Møder's maan, saa godt som ingen af de rigeste, en Skole, som daglig gjenslød af danske Kæmpe-viser og Folkesange, danske Ordspog og Fortællinger.“ Nu er den i denne Henseende forhaabentlig, ikke længere ene i sit Slags. Mere og mere kommer det danske frem i Unde-rviisningen, baade i højere og lavere Skoler. Men naar det

i dem alle gaaer med Lyst og med Liv, med Fortælling og med Sang, da skal det mindes, at Enkedronningen gjorde Begyndelsen; ja, da skal hendes Navn lyse i Historien, hvem Skjalben engang har skildret som „Folke-Moderen“, der søgte den Møderglæde, hun ei fandt paa Borgen, i vore Lytter, i Midten af de fattiges Børn i Tusindtal, som jub-lede, naar de saae hendes milde Afsyret, som vilde hulle, naar de saae hendes Kummer, og som vil synge hendes Viser og velsigne hendes Navn for deres Børn, saa Biserne skal lyde og Navnet sinne fra Slægt til Slægt, endog over Dronning Dagmars, ved Siden af Dannebøds!“

Det var i Følgesen af, hvad vort Folk besidder i denne Dronning, at en Kreds af dem, der havde svenske og norske Studenter til Gjest under det store Møde, efter et Duffe af disse Brødre, som fra deres Hjemstavn vide, hvad det vil sige at have en folkesjær Enkedronning, førte dem ud paa Sorgenfri til hendes Majestæt, der selv havde vist sin varme Interesse for det nordiske Studentermøde, ved at indbyde ti Gjestes til sit eget Hus. — Om denne lille Udflugt kunde det maastee interessere en større Kreds at faae en Beretning, som et Tillæg til, hvad der ellers er meldt om Studentermødet.

Endeel Bønder fra Hjøbenhavns Omegn tilbode deres Bogie; nogle vilde fornye Minderne om det forrige Studente-rmøde, da de havde deres store Glæde af de unge Mænd fra Naboligerne. Der blev i det Hele henimod Tohundrede, som efter Børs mødet den 16de Juni førte ud ad Strand-veien; omtrent Hjerdeparten var Gjestes. Først skulde disse see den skandinaviske Steen og Dyrehaven; ved Fjælverket blev der gjort Holdt et Par Timer. Henimod Aften kom Skaren til Sorgenfri. Pastor P. Nordam, som sluttede sig til den, førte Studenterne Hjørst fra Upsala, Tegnéér fra Lund og Anker fra Christiania hen til Hæstrappen, hvor Enkedronningen stod, medens de øvrige Deeltagere i Udflugten sluttede Kreds rundt om. Pastor Nordam bad hendes Maj. tillade, at denne Forsamling maatte hille paa Danmarks Dronning, som de Alle kjendte som Søster til Thyra og Dag-mar, og udbragte derefter et Leve for Dronningen. Derpaa blev der sunget en Sang af E. W., hvori der paa en smul Maade blev gjort en Anvendelse af det mytologiske Tableau fra Rosenborg-Festen: Idunna, som „varfser Seir for Nor-dens Sag“, prised som den, der nu er „velkommen“ saavel i „straataft Hus“ som i „høien Borg“; men saaledes slut-te Sangen:

„Derat jo med Gammen om Land gaaer Ord,
Derom taler Gudben med Knosen,
Det gjentager høitlydt et Yngling-Chor,
Der runger fra Mølar til Møsen,
At Danemarks Dronning toner Hlag
Til Seir og Lykke for Nordens Sag!“

Derefter bragte Student Bjørst en Hilsen til Dan-Dronningen fra sit Fædreland; alle Tilstedeværende ville mindes, hvorledes han sluttede, idet han havde de Haanden, hvori han bar en Krands af blaae Kornblomster: „Denne Krands har jeg faaet af en dansk Pige; dens Farve er blaa; men det Blaae er i mit Fædreland Trostfærens Farve, og det lover jeg Deres Majestæt, at Sverig skal bevare Trostfæren imod Danmark.“

Efter Afsyngelsen af en svensk Sang udtalte Student Anker Norges Tak til Enkedronningen, navnlig for alt Det, hun havde gjort for den „Skole for Livet“, hvorfra hele Nor-den skulde hofte Velsignelse. — Enkedronningen talte dybt bevæget for den Hilsen, der var bragt hende; hun vilde gjerne have modtaget hele Talskabet i sin Volig, dersom blot Hærel-serne havde været store nok; nu bad hun Alle at gaae over til „det norske Hus“, for at faae en Forfriskning; der vilde hun saa komme over til dem. — I det smukke Anfæg ved Lyngby-Sø tilbragtes nu en fornøielig Time, og her var det da, at Pastor P. A. Feuger, som en af de ælfste blandt Berterne, taltale Dronningen med følgende Ord:

„Vi talte Deres Majestæt, fordi De har tilladt os, med vore svenske og norske Brødre, at træde frem for Dem. Det maatte være os af Vigtighed, ved dette hjære Besøg af vore Frænder i Nord, at forklare dem, at give dem et Vidnesbyrd om, at det danske Folk har et hjærligt Sind til Nors og Sveas Souner. Men mange Ord gjør mangen Gang ikke Sagen klar. Kan vi vise paa Noget, som billedlig tyde-ligere frem, end det vilde være muligt ved en nok saa sand og tydelig Beskrivelse i Ord.“

Det glæder os i denne Time at kunne gjøre det. Vore Brødre have den Lykke, dele med os den Glæde, at staae for Danmarks Dronning. Hun er Landets Moder. Caroline Amalies Afsyn og Tie vil udtrykke bedre for vore Brødre, end vi kunne med mange Ord, at det danske Folk med Kjærlighed betragter og omfatter vore nordiske Frænder. Seer, Brødre! med hvilken Milde hun betragter Eder, og læser i hendes Afsyn, bedre end i nogen Bog eller noget Brev, hvad Sindelag til Eder, der ligger dybt i det danske Folks Hjerte. Gjemmer det Indtryk, I deraf faae: det vil endnu i sene Dage kunne vedskeæge Eder!

Men ogsaa Dem, ærværdige Dronning, hjære Moder! vil det være hjært, at vi gjerde os saa drøjige, at bede Dem